

הוא הולך

הוא הלך כשרות (הוד, תל-אביב, ישראל) זה היה הספר הישראלי הראשון על מלחמת השיחור ותקופת הפלמ"ח. זו היתה הצגה מצליחה שהוצגה במשך שנים על במות ישראל בכימויו של הבמאי יוסף מילוא, ועכשיו כל זה הפך לסרט. בהתחשב בייחוס הגדול, לא נעים לכתוב עליו ביקורת, ואני מעדיפה לתאר בפני הצופה היסטוריה אחרת, את הסרט כמו שהוא, ולהשאיר את הביקורת לשיפוטו העצמי.

הדיאלוגים:

מנהל בית הספר "כדורי": "על שלושה דברים העולם עומד — על חקלאות, על חקלאות ועל חקלאות." תלמיד בית הספר: "ואני אומר: על שלושה דברים העולם עומד — על הפלמ"ח, על הפלמ"ח ועל הפלמ"ח" (צחוק רועם).

אורי (גיבור הסרט): "היי, שמעי." מיקה (הגיבורה): "אני לא שמעי, אני פוקסטרוט."

העלילה:

בין השמעי, הפוקסטרוט והפלמ"ח מת' רקמת האהבה בין אורי בן-המשק, ומיקה, שבאה לקיבוץ עם ילדי טהרן. ההורים של אורי עומדים להיפרד, חברי המשק לא מקבלים אותו יפה כשהוא חוזר מכדורי, הוא מרגיש את עצמו מנוכר ולכן, כפי שהוא מסביר לאמו, הוא מחליט להיכנס עם מיקה לחדר-משפחה.

הם לא מספיקים לחיות יחד אפילו מסיפר ימים ואורי נקרא לפלמ"ח. מיקה נשארת לבדה, וכשהיא מגלה שהיא בהריון, ושאריו לא מוכן לחתן על הפלמ"ח למענה, היא צועקת שכאן זה כמו בטהרן ומחליטה לעזוב.

ברגע האחרון היא מתחרטת. היא מספרת בשמחה לאביו של אורי שהחליטה להישאר, אלא שביתנים אביו של אורי, והי קהל יחד עימו, יודעים שאורי נהרג. אפקט דרמטי גדול נגרם על-ידי זה שמיקה עדיין לא יודעת על כך והיא ממשיכה לדבר: "אורי יחזור", היא אומרת, "והכל יהיה טוב, אנחנו נחכה לו, הוא יגיע עוד מעט, אני יודעת שהוא יגיע."

הכימויו:

אורי מגיע למשק מכדורי. המצלמה בעניינים. מוסיקה מבשרת רעות. המצלמה יורדת לעיניו של אורי. מבט מבוטח מבשר רעות. כולם בטוחים שהקיבוץ נשרף, משהו גורא קרה. המצלמה מסתובבת ומראה את הקיבוץ. מתברר ששום דבר לא קרה. בתים, שביורים.

אורי מתקרב לבית-הילדים. המוסיקה שוב מבשרת. המבט שלו עוד יותר מבוטח. המצלמה עולה שוב לשמיים, שכוסו על-ידי עבים קודרות וחוזרות שוב לעיניו המבוטחים. תות של אורי. יש הרגשה שכולם מתים שם, בבית-הילדים, אבל כשהמצלמה מסיימת, תובנת, רואים שיש שם ילדים המורדים, ואיש גדול משיגה עליהם.

אורי נכנס למיקלחת. מוסיקה. מבטים נוראים של החברים הערומים. המצלמה מתקרבת לעיניים שלו, מתרחקת. מתקרבת לעיניים שלהם. מתרחקת. לא רואים את העיניים הקודרות, אבל בטוח שהם מתקבצים אישם מעל למקלחת. אורי יוצא מהמקלחת, וכן הלאה וכן הלאה. רק לפני הסוף, כשמגששת בחבילה חצי שעה של הסיי, פלמ"ח-סוער, האחירה הופכת פחות דרמאטית ויותר סוערת.

המשחק:

קשה לדבר על המשחק בסרט. אסי דיין משחק כל הזמן. רק שהמצלמה קופצת כל כך הרבה מעיניו המבוטחות לעינים שבי שמיים, עד שקשה לראות את זה.

איריס יוטבת נראית כמו שחקנית מבטיחה. לימדו אותה מהר מאוד את האינטו-נציות של התיאטרון העברי והיא מצליחה בכישרון רב להראות כמה זה מגוחך.

המוסיקה:

מבשרת ללא הרף רעות.

והשאר נתון לשיפוטו הבלתי-מושחך של הקהל.

חטא, פרויד ועונש

יצאנית הצמרת (ארתור ז'וד, תל-אביב; צרפת) בתור סרט, אחד מרבים, המגיע לבד קולנוע בתל-אביב זהו סרט טוב.

מירי דארק: אומרת לרחל המרחלת: אני אוהבת צעירים אך



אבל אם שואלים אותה מה היא חושבת על החיים — על זה היא מוכנה תמיד להגייד, כי מתחת לשיער הבלונדי המכסה אותה לחלוטין יש לה הרבה מחשבות.

★ ★ ★

הרבה אנשים מחפשים איוון ב"ה" חייהגשוואין, היא אומרת, "אני לא זקוקה לזה. אני טיפוס עצמאי, לא משתעממת אף פעם ויכולה לחיות לבד. זה לא מפריע לי."

יש לה בית בן שלוש קומות ושבעה חדרים הגישקף אל הסינה. בבית הזה יש לה שלושה חדרים אמבטיה, שלושה מטבחים, ארבע מרפסות, שתי ספות, פריזיידר, גז ומאמתיים תקליטים.

"לעת עתה הוא ריק, אבל אני עוד אמלא אותו." היא מסבירה, ומספרת שבינתיים מסתובבים שם המון אנשים שכל הזמן מבשלים בשלושת המטבחים ומתרחצים בשלוש האמבטיאות.

★ ★ ★

היא אוהבת גברים משעשעים, ור אינטליגנטים אבל היא מעדיפה אותם גם ימים, בכל אופן תנאי ראשוני זה שיאהבו אותה, אחרת היא לא רוצה אותם.

"אני בחורה חופשייה ומפוכחת," היא אומרת, "אני מצלמת בכל הסרטים שלי צילומי-עירום ואני לא מתביישת בזה. הן צילומים לא משעשעים אותי אבל אני עושה אותם כיוון שיש מעט מאוד נשים שכשהן ערומות הן נראות אסתטיות. חוץ מזה זה חלק מהמקצוע." בכל אופן היא לא מתביישת גם להיות

דה-גול?

זתו!

כ' זלם כבר מכירים אותה בעל-פה. יודעים מה היא לובשת ומה היא לא לובשת, ואיך היא כמיטה ואיך היא באמבטיה ואיך היא עם גברים ועם נשים, באופן אינטימי ולא אינטימי, והנה אפשר לראות גם אותה בגדול טבעי: מירי דארק, שהגיעה השבוע לישראל.

ובכן באופן טבעי לא ניראה שיש כל כך הרבה מה לראות בה. היא רזה מאוד, שטוחת חזה ושטוחת בכלל, ומכונה לדבר הרבה על אופייה המיוחד והטוב, אך מסרבת לאמר מילה על החיים שלה.

"אני גאה בזה שחיי הפרטיים נשארו סוד פרטי שלי ואיש לא יודע עליהם," היא אומרת, "כששואלים אותה עם מי היא חיה.

מי שמכיר את בנואל ואת סרטי — יתאכזב מאוד. אין כאן שום דבר גאוני, שום דבר מרעיש. זהו סרט בינוני לגמרי, עשוי בצורה בינונית, וכשבים מן הימים יגיע הנה סרטו הגדול ביותר מאז החבלה אפשר יהיה לעמוד על ההבדל.

מחפשים

את המטמון

סודה יש פילגש (בן-יהודה, תל-אביב; צרפת) כשבעלה של קטי היפה (מירי דארק) נהרג בתחנת-רכבת על-ידי גורד של שוטי רים, יולדת קטי עצמה את בנו הבכור.

אבל הבעל לא מת לשוא. הוא השאיר אחריו חבורה של גנגסטרים ורכוש של אלפי דולארים מהשוד האחרון שלו.

הילד של קטי עוד לא נגמל מלינוק, וחבורת הגנגסטרים כבר מנסה לפתות אר-תה לגלות איפה הכסף.

קטי לא מוסרת כלום. להיפך, היא לוי-קחת את התינוק הקטן שלה, את חברתה היפה, שגם היא אם לתינוק חדש וקטן, ושתייהן יוצאות אל ההרים, ובין הנקה להנקה הן מחפשות את הכסף האבוד, וכל הגנגסטרים כמובן בעקבותיהן.



עם ונלי מירי דארק במלון הילטון בתל-אביב ב' תלבושת האופנה האחרונה, חולצה בסיגנון רוסי ומכנסיים עם פסים רקומים. למעלה, מימין, בסצנת-עירום מתוך סודה של פילגש.

לבושה כשצריך. היא יודעת כאחת הנשים האלגנטיות בסארסי ובהצגת הבכורה של סרטה בארץ היא הופיעה בחליפת סאן לורן מיוחדת במינה.

כל מי שראה אותה כאן שאל אותה כל מיני שאלות על עצמה ועל חייה ואני שאלתי אותה מה דעתה על דה-גול. היא ענתה לי: "הוא זקן מדי, אני אוהבת גברים צעירים יותר, וגם אותו הייתי מעדיפה קצת יותר צעיר."

בילוי משעשע לאחר-צהריים גשום.

יומן החדשות

★ כשהבימה החליטה להשתתף בהסרת סת הדיבוק, ויתר **מופחם גולן** על החלום הישן שלו להסרטי אותו סרט. כשהבימה ויתרה על העניין, לאחר שנתגלה שהמפיק הגרמני, ר"ר **שאפה**, הוא נאצי-לשעבר, החליט **אלכס מוסיס** לפנות אל גולן ול-הציע לו למחר ולעשות את הסרט לפני שמישהו אחר יפול על הרעיון. אבל הפעם גולן מסרב. כבר היו לו מריבות עם **יש** ראל בקר על שני קוני למל, כבר היו לו מריבות עם חסריטאי ישראלי על הגזום, וכיון שהוא יודע שאילן אלדרד ושרגא פרידמן החליטו, למרות הביטח, לעשות את הסרט עם המפיק הגרמני — הוא החליט לחסוך לעצמו מריבות נוספות ולחזור על העניין.

★ לא ברור אם הרשימה בהעולם הזה (1580) עזרה או לא — בכל אופן, צה"ל משתתף עכשיו במלוא כוחו בסרט האיטלי-קיי-שארלי חמישה ימים בסיני. יש טנקים, תוחים, הליקופטרים, כל מה שצריך. מה שחסר שם זה רק כסף, לכן הגיע ארצה המפיק האיטלקי, המנסה למצוא מימון.